

РЕШЕНИЕ

№ 3589

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2335** по описа за **2022** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 9220 от 11.03.2022 г. по описа на Административен съд София- град /АССГ/ на ЗД [фирма],[ЕИК], чрез адв. М. Г., срещу Решение № 463 от 09.02.2022 г. по НАХД № 16967/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 93-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) Р-10-841/ 09.11.2021 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ, чл. 648, ал. 1 от КЗ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева. за нарушение на чл. 108, ал.1 от КЗ.

С касационната жалба се оспорва твърдяното нарушение да е извършено в условията на повторност, като се излагат подробни доводи в тази насока. Твърди, че в случая е следвало да бъдат описани фактите, обуславящи квалифицирания признак и приложението на квалифицираният състав на нарушението. Изтъква, че в АУАН липсват данни за предишно нарушение. Наред с това твърди, че е неправилна правната квалификацията на твърдяното нарушение. Счита, че наложеното наказание

не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Навеждат се доводи за маловажност на деянието. Моли за отмяна на оспореното решение и на процесното НП. В условията на алтернативност моли съда да преквалифицира наложената санкция.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът - КФН, чрез процесуален представител – юрк. Г., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Д. изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с процесуална легитимация, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, районният съд е установил следната фактическа обстановка: По повод постъпила в КФН жалба с вх. № 91-02-1002/03.09.2021 г. от Г. за неправилно определяне на размера на застрахователно обезщетение по предявена претенция № [ЕГН] пред [фирма] била извършена проверка от старши експерт от отдел „Правоприлагане“ в дирекция „Застрахователен надзор“ в КФН.

В хода на проверката с писмо на КФН, изх. № 91-02-1002 от 09.09.2021 г. и 17.09.21г. от [фирма] били изискани подробни писмени обяснения по случая, както и заверени преписи от всички документи по претенцията. Проверяващият експерт констатирал, че на 27.11.2021 г. пред [фирма] е предявена претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение, вследствие на подадено от Ст. Г. уведомление за щета. Преписката била образувана по повод настъпило застрахователно събитие - ПГП, в резултат на което са причинени увреждания на лек автомобил „А. А3“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Г.. Завеждането на претенцията било удостоверено с №[ЕИК] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на виновния водач, обективиран в застрахователна полица № BG/02/120001336614. На датата на завеждане на претенцията 27.11.2020 г. пред застрахователя били представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ. На 27.11.2020 г. и 09.12.2020г. били извършени огледи на увреденото МПС. След 09.12.20г. застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства или документи. На 21.05.2021г. [фирма] се произнесло по претенция № [ЕГН] чрез изплащане на застрахователно обезщетение в размер на 871.20 лв. по банкова сметка на лицето.

Проверяващият експерт приел, че ЗД [фирма] е извършил нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, тъй като не се е произнесъл по претенцията в законоустановения срок до 15

работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ - 09.12.2020г., но не по-късно от 05.01.2021 г. включително, окончателно да се произнесе по претенцията, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. ЗД се произнесло на 21.05.2021г., което било извън законоустановения срок.

При проверката било установено, че в жалбата Г. твърдяла, че при ПТП-то са причинени щети на бебешка количка, намираща се в багажното отделение на лекия автомобил.

Проверяващият експерт установил, че на 27.11.2020г. пред ЗД е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение с № [ЕГН] и на същата дата са представени относимите документи. На 27.11.20г. бил извършен оглед от ЗД и след това не били изисквани други доказателства, относими към основанието и размера на претенцията. На 27.09.2021г. ЗД се произнесло по предявената претенция като изплатило застрахователно обезщетение в размер на 382,50 лева.

Проверяващият експерт приел, че ЗД [фирма] е извършил нарушение на чл. 108. ал- 1 от КЗ, тъй като не се е произнесъл по претенцията в законоустановения срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ -27.11.2020г., но не по-късно от 18.12.2020 г. включително, окончателно да се произнесе по претенцията, като: определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. Прието било, че ЗД се произнесло на 27.09.2021г., което било извън законоустановения срок и е извършено на 06.01.2021г.

На 07.10.2021г. бил съставен АУАН № Р-06-869 за две нарушения на чл. 108 от КЗ, извършени на 06.01.21г. в [населено място], въз основа на което е издадено процесното НП.

За да потвърди НП, СРС е достигнал до извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. Първоинстанционният съд е приел, че при съставяне на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а ЗД [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя правните изводи на СРС, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Правилен и обоснован е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, като не се е произнесъл в рамките на 15 работни дни, от представянето на всички поискани от застрахователното дружество доказателства, а именно до 05.01.2021 г. включително.

Неоснователно е оплакването за неправилно правна квалификация на нарушението. Изцяло се споделят изводите на районния съд е тази насока, поради което не следва да бъдат повтаряни.

С оглед наличието на влязло в сила на 12.12.2020 г. НП № Р-10-12/02.01.2020 г.

на зам. председателя на КФН за същото по вид нарушение, следва да се приеме, че са изпълнени предпоставките за квалифициране на нарушението като повторно. Изискването на чл. 42, т. 4 ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието е спазено при съставяне на процесния АУАН. Извършването на нарушението в условията на „повторност” е свързано с определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН и не е необходимо това обстоятелство да се посочва в АУАН. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл. 42 ЗАНН да бъде посочено при съставяне на АУАН. Наложена от АНО „имуществена санкция” е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, близо до минимално установения по закон размер, като същият е съобразен с обществената опасност на нарушението.

Неоснователно е и твърдението, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност” по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение. Противно на изложеното в жалбата, съдът приема, че в случая е съобразена нормата на чл. 12 ЗАНН, тъй като следва нарушителят да преустанови извършване на нарушения от същия вид и да спазва установените от законодателя срокове за произнасяне по заведените застрахователни претенции.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд - София град, втори касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 463 от 09.02.2022 г. по НАХД № 16967/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-и състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор направените съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

